

Miles Davis a Barcelona

Poble Espanyol, 25 juliol 1986

En el marc inconfundible del Poble Espanyol de Barcelona i dins dels Festivals del Grec '86, on també si van incloure els recitals de George Benson i Al Jarreau es presentà Miles Davis amb la seva nova banda ampliada i rejuvenida des de feia pocs mesos.

Després d'haver-se després del baix "The Munch" Jones, del seu inseparable bateria de la seva última dècada, Al Foster i de l'inconfundible John Geofield, tot el món estava impacient per veure al divo.

Després d'una llarga hora d'espera, perquè abans havia actuat la Mahavishnu Orchestra, amb el seu líder John Mc. Langhlin i Bill Evans, començà Miles Davis, el concert a tot ritme amb el tema: One Phone Call / Sreet Scenes, corresponent al seu últim treball. Sense deixar respirar al personal, el grup de Davis no parava de marcar la base rítmica constant perquè primer Davis amb el seu so inconfundible a la trompeta iniciés el tema i el seu posterior desenvolupament i improvisació per posar-lo en safata al seu deixable preferit Bob Berg saxo, aquest a la vegada, després del seu solo encaixat dins de l'homogeni so del grup el passava al guitarra G.E. Smith, l'últim músic que ha estat a la banda de Miles Davis, procedent de l'escena rock, abans líder del grup de Daryl Hall i de John Orter, superstars a U.S.A. amb aquestes característiques G.E. Smith li dona a la banda la força elèctrica que Davis necessitava per aconseguir, segons les seves pròpies paraules "el so del carrer", el so de la segona meitat dels anys vuitanta, barrejant intel·ligentment la banda de músics blancs i negres. Amb aquesta teoria, Davis, diferencia clarament la base rítmica totalment negra formada per Vicent Wipbuan, bateria, Steve Thornton, percusió, Felton Crews, baix i Bobby Irving, teclats i els instruments solistes els deixa a Bob Berg, saxotenor i soprà i a la guitarra elèctrica el fantàstic G.E. Smith.

El concert, que va durar dues hores, també tin-

Foto: Pere Cornellas

gué els seus temes de relax especialment quan Davis interpretà "Human Nature" i "Time after time", els títols més coneguts pel gran públic, per desembocar a temes inèdits de gran força, on es tornà a notar la professionalitat de la seva nova banda. Per finalitzar la seva actuació Miles Davis inicià "el bis" demanat insistentment pel públic, amb l'arranjament del famós "Concert d'Aranjuez", on tornà a demostrar que la seva trompeta segueix sonant tan meravellosament com fa trenta anys.

Finalment i per deixar al públic un bon gust de boca Davis interpretà el seu tema més clàssic dels últims anys: "Jean Pierre", títol dedicat al seu últim fill i fou com la firma d'una obra d'art, l'actuació antològica on Miles Davis tocà molt i bé.

Jaume Guix i Quincoces